

ученици едно по-широко тълкуване на религиознитѣ въпроси. Той мълчи известно време и отвърща съ своя равенъ и повеляващъ гласъ:

— Не, вие казвате молитвитѣ си, за да можете да пристѣпите една крачка по-близо до Господа Бога и не за да получите опрощение отъ Него, а за да видите величието му. Да видишъ Бога, ще рече да

видишъ правдата, истината, любовта.

— Да, така е учителю. Нали казахте вчера, че правдата, истината и любовта освѣтяватъ пѣтя на човѣка и озаряватъ неговитѣ добри помисли и дѣла?

Отецъ Климентъ само мръд-ва глава и не добавя нищо повече. Отъ тия думи на своитѣ ученици той разбира че проповѣдитѣ му не падатъ на камъкъ.

Но ето, че ученицитѣ се изкачватъ на върха на хълма и, било по тревата на припекъ, било подъ гжститѣ сѣнки на бадемовитѣ дървета, седятъ и чакатъ своя учителъ, като запълватъ времето си съ спорове. Тѣ виждатъ учителя си, ставатъ и се отправятъ къмъ него. Той ги поканва и тѣ насѣдватъ около голѣмия камъкъ, на който седи самъ учителтъ.

— Разбрахте най-после — заговорва той — че да се на-

